

[Kurt Hansen]

kan forvente – dels en ting, som socialdemokratiet tilsyneladende har forsøgt at gøre til en vigtig del af deres valgkamp, nemlig ØD.

Man kan jo sige, at de ØD-tanker, som socialdemokratiet og LO-toppen har lagt frem på nuværende tidspunkt, er noget begrænsede set i forhold til det forslag, som blev lagt frem i 1973. Socialdemokratiet og LO-toppen har erkendt, at der ikke er muligheder for at få det tidligere forslag gennemført, netop fordi ikke mindst lønarbejdernes modstand imod forslaget er meget markant. Nye ØD-afarter udvikles selvfølgelig, og nu er man kommet så langt i socialdemokratiet, at man er gået til valg på en ØD-opstart kædet sammen med en yderligere forstærket indkomstpolitik. Jeg mener, det er væsentligt at understrege, at disse ting hænger meget nøje sammen, også med den sociale kontrakt, som er blevet omtalt i både hr. Wilhjelm og hr. Tyrolls indlæg.

Det socialdemokratiske forslag, som kaldes noget andet end en ØD-opstart, nemlig obligatorisk overskudsdeling, bygger jo på, at virksomhederne skal betale 10 pct. af deres nettooverskud til denne ordning. Det lyder jo fint, det er virksomhederne, der skal betale. Det forsøger man at sige i hvert fald. Realiteten er jo, som det også fremgår af den såkaldte ØD-LM-rapport, der blev udarbejdet for omkring et års tid siden, at der er en klar skellen imellem formel og reel betaler. Det vil under alle omstændigheder, hvilke afarter af ØD man så forsøger at bokse igennem, være sådan, at det er lønarbejderne, der kommer til at betale omkostningerne ved det gennem deres lønninger.

Vi har sagt blankt nej til ØD fra starten. ØD kan ikke på nogen måde øge arbejderindflydelsen i virksomhederne, og det giver slet ikke mere demokrati. Økonomisk demokrati lader sig simpelt hen ikke gøre inden for rammerne af et kapitalistisk samfund, et samfund, som primært altid vil bygge på den private ejendomsret til produktionsmidlerne. Derfor er det selvfølgelig en falsk varebetegnelse at forsøge at markedsføre denne vare under.

En ØD-, LM- – eller hvad man måtte finde på at kalde den – -opstart vil først og fremmest have til opgave at sikre LO-toppen mere indflydelse på medlemmernes bekostning. Den indflydelse, som LO vil få, vil naturligvis ske på andres bekostning, og det er

medlemmernes. Derudover skal ØD-opstarten fungere som en form for alibi for LO-toppens aktive medvirken i og udformning af den forstærkede indkomstpolitik eller, sagt på en anden måde, den sociale kontrakt. Man forsøger igennem ordningen at gøre lønarbejderne til medansvarlige for virksomhedernes planlægning, for fyringer, rationaliseringer osv. Det er noget, som i realiteten altid vil foregå på kapitalens betingelser, og man vil forsøge at foregøgle lønarbejderne et interessesfællesskab med privatkapitalen på den måde, at det er »vores« virksomheder, nu skal »vi« sikre denne virksomhed så meget overskud, at vi på den bedst mulige måde kan få udkonkurreret vores kammerater, som er i samme fagforening, eller som er på andre arbejdspladser, dem skal vi have udkonkurreret, dem skal vi have kastet ud i arbejdsløshed. Det er simpelt hen det, som det i realiteten handler om – samt at der vil ske en yderligere kapitalophobning, som fagbureaukratiet skal administrere.

Man vil altså forsøge på at lave den danske fagbevægelse om til en form for kreditforening. Det ville jo, som jeg har nævnt tidligere, blive en meget magtfuld faktor. Det ville blive en centralisering af beslutningsprocesserne ud over enhver beskrivelse, og det ville være med til yderligere at svække fagbevægelsens muligheder for at være et aktivt redskab i arbejderklassens kamp for bedre løn- og arbejdsforhold.

Vi mener, at de udviklingstendenser, som ØD-opstarten er udtryk for, skal bekæmpes af al kraft. Det kan ikke være sådan, at det er arbejderklassen, der gennem omfattende opsparinger skal sikre det økonomiske grundlag for gennemførelsen af omfattende strukturrationaliseringer med øget arbejdsløshed til følge. Derfor må man være klar over, at dette valg også handler om ØD. Hvis man styrker socialdemokratiet, så er man med til at sige ja til ØD. Vi opfordrer til, at det bliver et drønende nej til disse ØD-afarter, der udvikles for at få bokset denne centralisering af magten igennem i LO-toppen.

Hvad angår de arbejdsløse, har vi jo inden for de seneste par år – især inden for de seneste måneder, så sent som i juni måned – oplevet, at de arbejdsløse – især de unge, kvinderne, de ældre og de langtidsarbejdsløse – har måttet holde for, når der skulle spares. Arbejdsministeren har på mange opfind-